

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 452/2020-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného procesným opatrovníkom [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Revúca sp. zn. 4 C 183/2016 z 12. októbra 2018, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15 Co 49/2019 z 30. októbra 2019 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 Cdo 85/2020 z 27. mája 2020 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .
2. Návrhu na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. augusta 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ],

██████████, zastúpeného procesným opatrovníkom ██████████
██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Revúca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 C 183/2016 z 12. októbra 2018, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 Co 49/2019 z 30. októbra 2019 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 9 Cdo 85/2020 z 27. mája 2020 (spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupuje v procesnom postavení žalobcu v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 4 C 183/2016 proti žalovaným (vydražiteľ, dražobník a navrhovateľ dražby), domáhajúc sa neplatnosti dobrovoľnej dražby a určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom dražby (3-izbový byt s príslušenstvom užívaný sťažovateľom a jeho rodičmi). Okresný súd (v poradí druhým) rozsudkom z 12. októbra 2018 zamietol žalobu sťažovateľa. Krajský súd rozsudkom z 30. októbra 2019 na odvolanie sťažovateľa potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny a žalovaným náhradu trov konania nepriznal. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol uznesením z 27. mája 2020 bez toho, aby sa ním zaoberal.

3. Napadnuté rozhodnutia považuje sťažovateľ za nezákonné, zjavne neodôvodnené, neprímerane prísne, nevyvážené a nezohľadňujúce argumenty sťažovateľa a okolnosti veci, nerešpektujúce záväzky Slovenskej republiky z pre ňu záväzných medzinárodných zmlúv, nespĺňajúce kvalitatívne požiadavky na súdnu ochranu, za vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia a neúplného zistenia stavu veci.

4. Okresný súd pri hodnotení dôkazov neprihliadal na všetko, čo mohlo vyjsť najavo, svojvoľne vyložil zákon proti sťažovateľovým ľudským právam. Sťažovateľ namieta porušenie svojho garantovaného práva podľa čl. 48 ústavy okresným súdom, ktorý prejednaním veci bez prítomnosti sporových strán odňal sťažovateľovi právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. Krajský súd sa formálne stotožnil s napadnutým rozsudkom

okresného súdu a bez zákonného odôvodnenia ho potvrdil, čím došlo nesprávnym procesným postupom k znemožneniu sťažovateľovi uskutočňovať jeho procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Okresný súd a krajský súd neprihliadli na pozitívne záväzky vyplývajúce z čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a odmietli poskytnúť ochranu obydlia sťažovateľa.

5. Sťažovateľ poukazuje na ignorovanie skutočnosti, že v notárskej zápisnici sp. zn. N 193/2016, Nz 20881/2016, NCRIs 21490/2016 je uvedené ukončenie dobrovoľnej dražby udelením príklepu licitátora o 9.30 h, hoci sa mala uskutočniť o 10.00 h. Ďalej upozornil, že konanie žalovaných súdy neposúdili ako priečiace sa dobrým mravom a zákonu, keď si navrhovateľ dražby neuplatnil tvrdenú pohľadávku na súde, ale navrhol výkon záložného práva dražbou. Súdy ignorovali dôkazy preukazujúce neplatnosť dražby, nerešpektovali ustanovenia procesného predpisu o dokazovaní, čím porušili právo na spravodlivý proces. Súdmí aj žalovanými bolo preukázateľne porušené právo sťažovateľa na ochranu osobnosti, právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena, spotrebiteľské práva, právo na ochranu majetku a obydlia. Najvyšší súd podľa sťažovateľa postupoval výlučne formálne. Všeobecné súdy sa nevysporiadali so sťažovateľom označenými rozhodnutiami Európskeho súdu pre ľudské práva.

6. Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol o porušení jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, o zrušení napadnutých rozhodnutí okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu a o prikázaní veci na prejednanie okresnému súdu tak, aby mal sťažovateľ právo zúčastniť sa verejného pojednávania a možnosť vyjadriť sa ku každému vykonávanému dôkazu. Sťažovateľ žiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ním z dôvodu, že ide o spotrebiteľský spor, je osobou zdravotne postihnutou, nemá finančné prostriedky na úhradu služieb advokáta a žije s rodinou pod hranicou chudoby. K ústavnej sťažnosti priložil vyplnené tlačivo pre dokladovanie pomerov na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov v civilnom sporovom konaní.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

7. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7.1 Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorý okrem iného upravuje podrobnosti o konaní pred ústavným súdom.

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

8.1 Ústavný súd podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

8.2 Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať

a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody,

- b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody,
- c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí,
- d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

8.3 Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

9. Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľa je možné kvalifikovať ako ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde.

10. Ústavný súd v rámci prípravy na predbežné prerokovanie zameranej na splnenie zákonom ustanovených podmienok konania pred ústavným súdom zistil, že ústavnú sťažnosť podala oprávnená osoba – sťažovateľ ako žalobca v civilnom súdnom spore (§ 122 zákona o ústavnom súde), je prípustná (§ 55 zákona o ústavnom súde), obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všetky všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), ale neobsahuje všetky osobitné náležitosti

ústavnej sťažnosti (§ 123 zákona o ústavnom súde). Sťažovateľ nie je v konaní zastúpený advokátom, ale požiadal o jeho ustanovenie na zastupovanie pred ústavným súdom. V časti ústavnej sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu zistil ústavný súd nedodržanie zákonnej lehoty na jej podanie (§ 124 zákona o ústavnom súde).

11. Pri zistení nedostatkov návrhu na začatie konania môže prichádzať do úvahy postup podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda výzva sťažovateľovi na doplnenie odstrániteľných nedostatkov podania. Ústavný súd zistil nedostatky v odôvodnení ústavnej sťažnosti smerujúcej proti napadnutým rozhodnutiam (chýbajú konkrétne skutkové a právne dôvody), čo je nedostatkom esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019). Ide preto o neodstrániteľný nedostatok návrhu. Napriek tomu ústavný súd uprednostnil materiálny prieskum obsahu návrhu pred bezpodmienečným trvaním na všetkých zákonných náležitostiach a u navrhovateľa nezastúpeného právnym zástupcom nepristúpil k odmietnutiu podania len pre nesplnenie náležitostí konania podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde. Navyše, za určitých okolností môžu prevážiť hľadiská procesnej efektívnosti a rýchlosti konania a ústavný súd rozhodne o podanom návrhu aj bez odstránenia nedostatkov. Je to tak v prípade, keď ústavný súd dospeje k záveru, že ani doplnenie návrhu by za žiadnych okolností nebolo spôsobilé privodiť navrhovateľovi úspech pri predbežnom prerokovaní jeho návrhu.

12. Podaná žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu pre ústavný súd znamená povinnosť skúmať, či sú v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

13. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, tá je splnená vtedy, ak je okrem iného daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť nie je oneskorená, neprípustná ani zjavne neopodstatnená. Ak ale ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej

predbežného posúdenia zistí, že z dôvodu absencie niektorej z procesných podmienok ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, tak nie je splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a v dôsledku toho nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom vyhovieť (I. ÚS 60/2019), a preto sa splnením tejto podmienky zaoberá ústavný súd v nasledujúcich častiach.

III.1 K porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu

14. Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z podstaty princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

15. Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, preto musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, než podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

16. Sťažovateľ mohol proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Práve v tomto odvolaní mohol a mal namietať a odôvodniť konkrétne porušenia svojich práv, osobitne práva na súdnu ochranu. Krajský súd svoju právomoc rozhodnúť o jeho odvolaní

uplatnil. Výsledkom bolo potvrdenie rozsudku okresného súdu napadnutým rozhodnutím krajského súdu z 30. októbra 2019. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

17. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie svojich práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu, odmietol podľa § 132 ods. 1 v spojení s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

III.2 K porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu

18. Ústavný súd z pripojeného uznesenia najvyššieho súdu z 27. mája 2020 zistil, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti napadnutému rozsudku krajského súdu sp. zn. 15 Co 49/2019 z 30. októbra 2019, pretože nebol zastúpený advokátom a dovolanie nebolo spísané advokátom. Napadnuté uznesenie nadobudlo podľa zistenia ústavného súdu právoplatnosť 18. júna 2020.

19. Právna úprava zachovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti v § 124 zákona o ústavnom súde vychádza z účelu zachovania základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v tom zmysle, že ak bol proti rozhodnutiu všeobecného súdu podaný mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), tak lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

20. Princíp zachovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti po podaní dovolania aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ako aj zákonná úprava upravujúca plynutie lehoty dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku však v každom prípade predpokladajú riadne využitie príslušného mimoriadneho opravného prostriedku. O riadnom využití mimoriadneho opravného prostriedku však nemožno hovoriť v prípade, ak je podaný neoprávnenou osobou, je podaný po lehote, je podaný bez povinného právneho zastúpenia

advokátom, prípadne ak je podaný proti rozhodnutiu, proti ktorému právna úprava možnosť podať mimoriadny opravný prostriedok nepripúšťa. V opačnom prípade by totiž bola pripustená možnosť špekulatívneho predlžovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 91/2019).

21. O takýto prípad ide v preskúmvanej veci. Dovolanie sťažovateľa proti napadnutému rozsudku krajského súdu bolo totiž odmietnuté z dôvodu, že sťažovateľ nebol zastúpený v dovolacom konaní advokátom a dovolanie nebolo spísané advokátom. Podanie dovolania, ktoré bolo odmietnuté z procesných dôvodov zavinených dovolateľom nerešpektujúcim zákonné požiadavky na náležitosti dovolania, o ktorých bol navyše riadne poučený, nemôže mať vplyv na zachovanie zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam krajského súdu.

22. Napadnutý rozsudok krajského súdu podľa zistenia ústavného súdu nadobudol právoplatnosť 3. decembra 2019. Ústavnú sťažnosť bolo možné podať len do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti, tzn. do 3. februára 2020. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 18. augusta 2020, teda celkom zjavne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozsudku krajského súdu.

23. Z uvedených skutočností teda jednoznačne vyplýva, že ústavná sťažnosť bola podaná zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty, ktorú ustanovuje zákon o ústavnom súde na jej podanie, preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

III.3 K porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu

24. Ústavný súd ustálil, že predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, ku ktorému malo dôjsť tým, že odmietol dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu potvrdzujúcemu rozsudok okresného súdu

o zamietnutí žaloby sťažovateľa. Pri neuvedení bližšieho odôvodnenia (pozri body 3 až 5) spočíva hlavná a jediná konkrétna výčitka sťažovateľa vo formálnosti postupu najvyššieho súdu a v nezaobraní sa dovolaním po materiálnej stránke. Ostatné námietky sťažovateľa vzťahujúce sa na napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu neboli dostatočne jasné vo vzťahu k predmetu jeho rozhodnutia a išlo len o všeobecné uvedenie nedostatkov bez opory v skutkových okolnostiach veci.

25. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí podrobne uviedol okolnosti týkajúce sa podania a dopĺňania dovolania sťažovateľa proti napadnutému rozsudku krajského súdu. Neopomenul pritom posúdiť podstatnú otázku dodržania lehoty na podanie dovolania, posledné doplnenie zo 4. februára 2020 vyhodnotil ako oneskorené a neprihliadal naň. Postoj zaujal aj k nasledujúcim podaniam v spise podaným osobou bez poverenia konať v mene sťažovateľa. Dovolanie zjavne posudzoval podľa jeho obsahu, hoci bolo označené ako „*Kasačná sťažnosť žalobcu proti rozsudku...*“. Zistil, že krajský súd riadne poučil sťažovateľa o povinnom zastúpení podľa § 429 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“). Nezistil, že by sa na sťažovateľa vzťahovala niektorá z výnimiek povinného zastúpenia. Ustálil, že sťažovateľ nie je v dovolacom konaní zastúpený advokátom a v lehote na podanie dovolania podal dovolanie nespísané advokátom. Zaujal negatívny postoj k možnosti výzvy na odstránenie nedostatku v zastúpení sťažovateľa a vyvodil záver o odmietnutí dovolania sťažovateľa podľa § 447 písm. e) CSP bez skúmania opodstatnenosti dovolania.

26. Vychádzajúc z dosiaľ uvedeného, ústavný súd konštatuje, že skutkové a právne závery najvyššieho súdu sú bez akýchkoľvek pochybností ústavne udržateľné. Podľa názoru ústavného súdu citované úvahy najvyššieho súdu nedávajú priestor pre záver, že by postupoval len formálne v sťažovateľom naznačenom význame slova, teda vyhovujúc iba forme, nie podstate a nehľadiac na obsah spisu a skutočností z neho vyplývajúcich. Nemožno v žiadnom prípade uvažovať o nedostatočnom odôvodnení. Právne závery najvyššieho súdu majú racionálny základ, jasne vychádzajú zo zisteného stavu spisu a opierajú sa o ustanovenia príslušného zákona (Civilného sporového poriadku) o dovolaní interpretované v súlade s jeho zmyslom a účelom. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s právnym

názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nie je sama osebe dôkazom jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným. Účelom konania pred ústavným súdom je totiž ochrana ústavnosti, a nie poskytnutie ďalšieho opravného prostriedku umožňujúceho prehodnocovať správnosť záverov všeobecných súdov.

27. Sťažovateľ svojou sťažnostnou argumentáciou podľa ústavného súdu nedokázal spochybniť žiadny zo záverov, na ktorých najvyšší súd založil napadnuté rozhodnutie, a preto medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a napadnutým rozhodnutím ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť, čo vedie k odmietnutiu ústavnej sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.4 Záver vo vzťahu k žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

28. Ústavný súd, spravujúc sa úvahami podľa bodov 12 a 13 a posúdením obsahu návrhu, zistil, že ústavná sťažnosť je sčasti zjavne neopodstatnená, sčasti oneskorene podaná a sčasti na jej prejednanie nemá právomoc. Zistenie o zjavnej neopodstatnenosti (III.3), o oneskorenosti (III.2) a o nedostatku právomoci (III.1) nutne vedie k záveru, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, I. ÚS 210/2019). Pretože nebol splnený jeden z troch predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti navrhovateľa (sťažovateľa) o ustanovenie právneho zástupcu napriek neskúmaniu osobných, majetkových a zárobkových pomerov ústavný súd nevyhovел (bod 2 výroku rozhodnutia). Výzva na preukázanie majetkových pomerov a ich skúmanie by bola po zistení zrejme bezúspešného uplatňovania si nároku na ochranu ústavnosti neúčelná.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu